

Atlantis.

— Az elsülyedt világrész. —

Van egy sziget a zajgó oczeánban,
Csodás pompájú, nincs hozzá hasonló,
Mint hogyha nem is tartoznék e földhöz
S a menyországnak volna egy darabja.
E szigetnek lakói boldogok,
A szép természet mindent nyújt nekik,
Fáradással nem küzdenek a létért,
Élnek vidáman, egymást csak szeretve . . .
Minő csodás vidék ez a sziget,
Mely szebb is, jobb is, mint a többi föld? —
Egy darab ez a Földnek öskorából,
Maradványa egy rég letűnt világnak.
Atlantis volt a földrésznek neve,
Mely hajdan itt terült el messze tájra . . .
Tündérregék mesélnek róla nekünk;
Volt, nincs: eltűne, mint egy bűvös álom.

* * *

Midőn a föld élőkkel népesült,
Az ember bölcsőjéül a Teremtés
A szárazföld három pontját adá,
A három legszebb, legdúsabb vidéket.
Legszebb édenkert Atlantis vala
A három közt is; mért hogy éppen ennek
Kellett megsemmisülni mindörökre?
Tán óriások harcoltak fölötte,
Titánok vívtak érte vad tusát,
És súlyos léptük alatt megrendülvén,
Fájdalmában megnyílt az Anyaföld,
És tűzfolyók törvén ki belsejéből,
Küzdőkkel együtt elmerült a mélybe,
Magával rántá, eltemette őket
És önmagát — a sötét semmiségbe . . .
Vagy tán rossz lett az emberek faja,
Fellázadt az örök Természet ellen,
S az égi istenség böszült haragja
Mennydörgés, villámlás és nagy vihar közt
Dúló özönvizet bocsáta rájuk,
Megfosztá őket legszebb birtokuktól;
Halálítélet sújtott egy világrészt

S Atlantis és népe letűnt a földről,
Elsülyedt, elnyelte a tenger árja . . .

* * *

S te szép, paradicsomi zöld sziget,
A szörnyű, vészes pusztulás után
Hogyan maradtál fenn csodálatoskép
Néhány társaddal délen s északon?
Talán kedves valál az égieknek,
Hol most te állsz, oltár emelkedett,
Melyen szelid áldozatot hozának
Múzsák, najádok, nymphák, tünde lények
S megkímélték a bösz hatalmak őket.
Kikhez gonoszság nem férközhetett . . .
A vesztett édentől te fenmaradtál
Vigasztalásul, mint egy szép oázis
Az atlanti oczeán végtelenjén,
S levél az ó-kor ultima Thuléja,
Az emberi vágy és tudás határa.
Majd később, új kor fényes hajnalán
A legbátrabb hajós rajtad pihent meg.
Az elmerült világrész romjain
S partodról indult el nyugat felé
Távolba, hogy ott fölfedezzen egy
Még addig ismeretlen Új világot . . .

* * *

S most, a jelennek lázas korszakában
Föl-fölkeresnek tégedet azok,
Kiket kifáraszt izgalma a létnek
S távolra vágynak, el a nagyvilág
Vásári lármájától messze, messze.
Mert most is még belőled, szép sziget
Régi boldogság visszfénye sugárzik
S hosszú évezredek múltával is
Csodádra járnak késő ivadékok,
Szent áhítattal lép minden halandó
Földedre, hol még megmaradt nekünk
A letűnt ősvilágnak egy darabja,
Édes-bús emlék legszebb édenünkből.

Argyrus.

